

A Fővárosi Ítéltábla ...jogtanácsos által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, ...jogtanácsos által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen, jóhírnév megsértésének megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. március 26. napján meghozott, 36.P.24.285/2012/9. számú ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a megbízóinál végzett ellenőrzések során az alperes

- nem megfelelően járt el, amikor a tényleges tevékenység vizsgálata helyett olyan dokumentumok alapján minősített vagy minősítettett egy kutatás-fejlesztési (továbbiakban: k+f) tevékenységet, amelynek az előkészítéséről egyáltalán nem rendelkeztek az ellenőrzés alá vont időszakban a jogszabályok (sőt még jelenleg sem). Ennél fogva az előkészítésük sem volt kötelező, a tartalmi és formai követelményeikre és megelőzésükre vonatkozóan semmiféle előírás nincs.
- nem a jogszabályi előírásoknak megfelelően járt el, amikor az előzőekben felsorolt indokok alapján tett megállapításokat, mivel nem kétséget kizáró bizonyítékok alapján hozta meg a döntését.
- nem megfelelően járt el, amikor nem ismerte el a közös finanszírozású k+f projekt létét, ezért annak k+f mivoltát a megrendelőknél nem fogadta el.
- megsértette a jóhírnévét azzal, hogy az egyik megrendelőnek átadott jegyzőkönyvben azt a kijelentést tette, hogy az adóhatóság már több, az illetékességi területén székhellyel rendelkező adózónál megállapította, hogy a felperes a ... és más közhasznú szervezetek közvetítésével, más adózók részére is értékesítette a „...” című tanulmányát.

Az alperes elsődlegesen a per megszüntetését indítványozta azzal, hogy az egyes gazdasági szereplők innovációs járulékfizetési kötelezettségének ellenőrzését végezte a 2003. évi XCII. törvény rendelkezéseinek megfelelően, hatósági jogkörben járt el, ennek során hozott határozataival szemben a Pp. XX. fejezetében írt módon kezdeményezhető bírósági felülvizsgálat. Arra hivatkozott, hogy a közigazgatási jogviszonyból eredő kötelezettséggel összefüggő Pp. 123. § szerinti megállapítási keresetnek nincs helye.

Másodlagosan a kereset elutasítását kérte amiatt, hogy a felperes által kifogásolt adóhatósági eljárásoknak a felperes nem volt ügyfele, ezért jelen

perben a felperestől független gazdálkodókra vonatkozó adótitokról nem nyilatkozhat, okirati bizonyítékot nem nyújthat be. A felperes ügyfeleinél folytatott adóhatósági vizsgálatok során nem sértette meg a felperes jóhírnevét. Utalt arra, hogy a jegyzőkönyvben kötelezettsége volt az adójogi értékelés rögzítése, a felvett jegyzőkönyvek, határozatok jogszerűségét pedig jelen perben a bíróság nem vizsgálhatja.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte arra a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 forint perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 36.000 forint kereseti illetéket.

Az ítélet indokolásában elsődlegesen arra tért ki, hogy a perben permegszüntetésnek nem volt helye a Pp. 157. § a) pontja, illetve a Pp. 136. § (1) bekezdés b) pontja szerint, mivel a felperes az adóhatósági vizsgálatoknak nem volt alanya abban a körben, amelyben a keresetet előterjesztette, így nyilvánvalóan nincs jogosultsága, hogy a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatát kérje. Utalt a Pp. 123. §-ára, és kifejtette, hogy a felperesi kereset alapján az volt egyértelműen megállapítható, hogy a felperes az alperestől jogviszony hiányában teljesítést nem követelhet, ezért megállapítási kereset benyújtására nem volt jogosult.

Rámutatott, hogy a felperes a tőle független, perben nem álló adózókkal szembeni adó-ellenőrzési vizsgálatok lefolytatását, megállapításait, illetőleg azok jogszerűségét kifogásolta, azonban jelen perben az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) alperes általi betartását nem vizsgálhatta, hiszen a peres felektől független adótitkot képező eljárások adatai nem képezhetik jelen per tárgyát, mint ahogy az sem, hogy a felperesi tevékenység kutatási-fejlesztési tevékenységnek minősül-e az innovációs járulék terhére történt kutatásokat, fejlesztéseket elszámoló cégek vizsgálatát érintően. Ebben a körben a közigazgatási eljárás szabályai szerint jogorvoslati lehetőségek állnak rendelkezésre az ügyfelek részére. A felperest jogorvoslat előterjesztésére irányuló jogosultság keresethatósági jog hiányában nem illeti meg. Egy-egy közigazgatási eljárás jogszerűsége vagy jogszerűtlensége kizárólag az adott közigazgatási eljárás keretében vizsgálható, a jogszabályok által lehetővé tett jogorvoslatok során. Ugyanígy az alperes által felvett jegyzőkönyvekben szereplő tényállításokat is kizárólag az adóhatósági eljárásban lehet vitatni, azon eljárásban terjeszthetők elő a megállapításokkal szembeni kifogások, amelyek előterjesztésére adóhatósági eljárásban szereplő felek jogosultak.

Mivel úgy ítélte meg, hogy az adóhatósági eljárás során tanúsított alperesi eljárás a megtett megállapítások jogszerűségének vizsgálatára jelen eljárás keretében nincs jogszabályi lehetőség, az elsőfokú bíróság az ebben a körben előterjesztett keresetet elutasította.

A jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértésének megállapítására irányuló kereseti követelést érintően az elsőfokú bíróság hivatkozott a Ptk. 75. § (1) bekezdésére, a 78. § (1) és (2) bekezdésére, és úgy foglalt állást, hogy a 2012. május 18-ától augusztus 10-ig végzett innovációs járulék adónemre irányuló ellenőrzés megállapításairól felvett jegyzőkönyvben rögzített, felperes által kifogásolt alperesi megállapítások vonatkozásában nem állapítható meg a felperes jóhírnevének megsértése, mivel az nem sértő, az pedig, hogy az állítás megfelel-e a valóságnak, az a jelen perben nem volt vizsgálható, mivel azok a perben nem álló peres felektől független fél vonatkozásában lefolytatott eljárás adatait érintik, így azok adótitkot képeznek.

Az adótitokra vonatkozó Art. 53. § (7) bekezdésének a) pontja szerinti megkeresésre nem volt szükség, mert az alperes által a hatósági eljárása során felvett jegyzőkönyvi megállapítások is a közigazgatási eljárás szabályai szerint

kifogásolhatók. A felperest a ... Zrt.-vel kötött szerződése önmagában nem jogosítja fel az adózónál végzett vizsgálat eredményeit rögzítő jegyzőkönyvi megállapításokkal szemben kifogás előterjesztésére, így az nem is alkalmas arra, hogy a felperes jóhírnevének megsértése megállapítható legyen.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ezt a kereseti kérelmet - így az egész keresetet - elutasította.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával, jóhírnevéhez fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítását kérte amiatt, hogy az alperes a keresetben jelzett jogszabálysértő eljárása következtében valótlan tényállításokat tett.

Arra hivatkozott, hogy az alperes által I. és II. fokon hozott közigazgatási határozatok megemlítik és részletesen taglalják, hogy melyek azok az okok, amelyek miatt a felperes tevékenysége az alperes szerint nem minősül kutatás-fejlesztésnek. A határozatok rendelkező része csak az adózókra tartalmaz rendelkezéseket, de az indokolási részben felperesre hátrányos megállapítások szerepelnek, a felperes valamilyen hibájára visszavezethető okból bünteti meg az adóalanyokat. Abban az esetben, ha az alperes a felperest olyan szerepkörbe helyezi, miszerint a felperes nem megfelelőnek minősített munkája képezi a büntetés alapját, akkor ezzel lényegében ügyféllé teszi őt az alperes, még akkor is, ha a határozat felperesre rendelkezést nem tartalmaz.

A felperes álláspontja szerint a keresetösségi jog hiányára tett elsőfokú bírósági megállapítás ellentmond a 2004. évi CXI. törvény (Ket.) 15. § (1) bekezdésében meghatározott ügyfél fogalmának. Az alperes határozatainak indokolásaiban megállapítottak a felperes jogos érdekeit érintik, azonban rendelkezés hiányában az alperes a felperes részére a határozatokat nem is kézbesítette, így nem élhettek jogorvoslati joggal az őket érintő kérdésekben, ugyanakkor a jogerős határozatok alapján már több eljárást kezdeményeztek a korábbi megbízást adó adózók a felperessel szemben kártérítés iránt. Mivel az alperes az eddigi gyakorlatok szerint a felperest az adóhatósági eljárásban nem tekintette ügyfélnak, jogos érdekének védelmében a felperes nem tehetett semmit, ezért kérte jelen eljárásban annak megállapítását, hogy az alperes törvénysértő módon meghozott határozatai megalapozatlanok. A magyar jogrend súlyos fogyatékoságát jelentené, ha egy közigazgatási határozatban ügyfélnak nem minősülő szereplőre tett törvénysértő, negatív tartalmú megállapításokkal szemben nem volna lehetőség semmilyen jogorvoslatra.

Nem tartotta elfogadhatónak a felperes az elsőfokú bíróság jóhírnév megsértésére irányuló kérelmének elutasítását sem. A Ptk. 78. § (1) és (2) bekezdésére hivatkozva kiemelte, hogy a közigazgatási eljárásban tett sérelmezett, valótlan és törvénysértő alperesi megállapítás, mely szerint a felperes által elvállalt kutatási-fejlesztési munkák nem fogadhatók el k+f tevékenységnek - és emiatt jelentős büntetést szabhat ki az adóalanyokra - sértették a 20 éve kutatási-fejlesztési tevékenységet végző felperesi cég jóhírnevét, mivel a felperes mint gazdasági társaság megítélése az alperes eljárása folytán hátrányosan megváltozott. Az alperes által törvénysértő módon meghozott minősítés egyenes következménye, hogy a korábbi megbízók nem vették többé igénybe a felperes k+f tevékenységét, ami a felperesnél jelentős károkat okozott.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és a felperes perköltségben történő marasztalására irányult.

Azt emelte ki, hogy a felperesi kereset 1-3. pontjában foglaltak tekintetében nincs jogszabályi lehetőség arra, hogy jelen perben eljáró bíróság

megállapításokat tegyen. A jóhírnév sérelmének megállapítására irányuló igényre vonatkozóan azt fejtette, hogy az Art. 86. § (1) bekezdésében és a 99. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelő eljárásban tett felperes által kifogásolt állítás nem a felperes által végzett tevékenységre vonatkozott, hanem egy adózó által az adóhatóság részére becsatolt okiratra, mint bizonyítékra. Megjegyezte, hogy a felperes sem tett olyan nyilatkozatot, miszerint a jelzett tanulmány csak egy adózónál került átadásra, az alperesnek pedig az adótitokra vonatkozó szabályok miatt nem volt lehetősége ezzel kapcsolatosan nyilatkozatot tenni, bizonyítékokat becsatolni.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján a tényállást helyesen állapította meg, abból okszerű következtetést vont le, és az így meghozott döntésével a másodfokú bíróság teljes egészében egyetértett.

A fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla elsősorban azt emeli ki, hogy a személyiségi jogvédelem általános jellegű jogvédelem, általánosságban védi mindazokat a jogokat, amelyek a személyiség megvalósítását kifejezik, érvényesítését szolgálják, és ez a jogvédelem kiterjed a természetes személyekre és a jogi személyekre is. A jogi személyek védelme annyiban korlátozott, amennyiben a személyiségvédelem tartalmából eredően kizárólag természetes személyre vonatkozhat csak. A személyiségi jogvédelemre irányuló perek azonban kizárólag a személyiséget ért sérelem orvoslására használható, nem alkalmas arra, hogy más jogterületekre tartozó jogviták eldöntését lehessen igényelni ezen per keretében, illetőleg más jogterületen meghozott döntések felülvizsgálatát lehessen ezen eljárás keretében sérelmezni.

A Pp. 123. §-ában szabályozott megállapítási kereset tartalmát tekintve az érintett személy valamely jogának vagy jogviszonyának fennállására, vagy fenn nem állásának megállapítására irányulhat. Tehát ennek a jogintézménynek a célja az, hogy a bíróság ítéletileg tisztázza, hogy egy adott jogviszony, illetőleg ezen alapuló jogosultság fennáll-e vagy sem. A megállapítási kereset feltétele az, hogy a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása érdekében szükséges, és a felperes a jogviszony természeténél fogva, vagy kötelezettség lejártának hiányában, illetve más okból teljesítést nem követelhet. E két feltétel együttes fennállása eredményezheti csak a megállapítási kereset iránti igény jogosságát, tehát a jogvédelem szükségessége a megjelölt alperessel szemben, valamint a teljesítés követelésének kizártsága.

A felperes az előterjesztett kereseti kérelem tartalmát tekintve az alperessel szemben nem igazolt olyan jogot, amelynek megvédése szükséges lenne. A keresetből egyértelműen arra lehetett következtetni, hogy a felperes olyan jogi minősítés megállapítását kéri, amelynek tárgyában az adóhatósági ellenőrzéssel kapcsolatos közigazgatási eljárás keretében van lehetőség dönteni. Az a tény, hogy a felperes a jelzett adóhatósági eljárásban ügyfélnek nem minősül, ezért részére az adott vizsgálatok tárgyában hozott határozatokat nem kézbesítik, még nem jogosítja fel arra, hogy közigazgatási eljárástól független egyéb eljárást vegyen igénybe, az adott adóhatósági eljárásokban tett megállapítások kifogásolására.

A Fővárosi Ítéltábla szükségesnek tartja kiemelni azt, hogy a Pp. 123. §-ában szabályozott általános jellegű ítéleti megállapítás elkülönül a személyiségi jogvédelemben alkalmazandó jogsértés megállapításától. A polgári eljárásjogi szabályok szerinti megállapítási kereset ugyanis a felperes jogainak a megóvása végett szükséges abban az esetben, ha teljesítés követelésére nem kerülhet sor. Ezzel szemben a személyiségvédelem körében a megállapítás nem a jogok megóvását

szolgálja, hanem kifejezetten jogérvényesítést jelent, a jogsértés megtörténtének megállapítását, ami egyértelműen a teljesítés iránti keresettel azonos hatályú Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott jogkövetkezmény.

A felperes jóhírnév megsértésének megállapítására irányuló keresete is az adóhatósági eljárásban tett megállapítások valóságtartalmát kifogásolja, amelyről szintén csak az adott közigazgatási eljárás keretében van lehetőség jogorvoslat érvényesítésére, figyelemmel arra, hogy adóhatóság ellenőrzése során tett megállapításokat sérelmezi.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla is azt állapította meg, hogy a felperes mind a Pp. 123. §-ára, mind a Ptk. 78. § (1) bekezdésére alapított keresete megalapozatlan volt, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésében és a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglaltak szerint helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült perköltség viseléséről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, figyelemmel arra, hogy a felperes a fellebbezési illetéket lerőtta.

Budapest, 2014. március 6.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke - előadó bíró

. Hercsik Zita s.k.. Kincses Attila s.k.
bíró bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő